SLOVO PRAVDY

4 2019

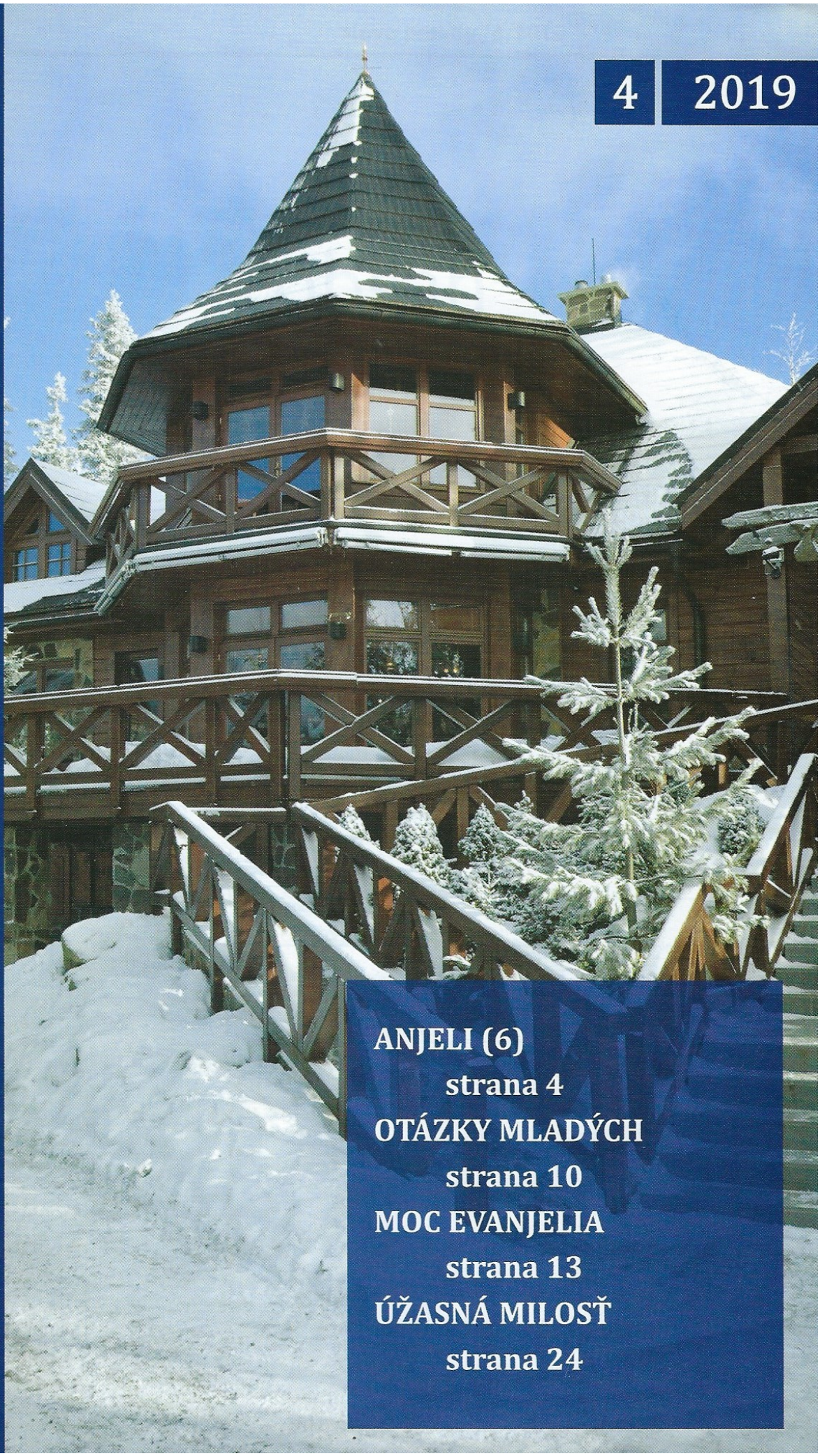

ANJELI (6)
strana 4
OTÁZKY MLADÝCH
strana 10
MOC EVANJELIA
strana 13
ÚŽASNÁ MILOSŤ
strana 24

obsah

slovopravdy

„... v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 4/2019 Ročník XVIII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (8) 2

ANJELI (6) 4

KRISTOVA OSOBA (16) 6

OTÁZKY MLADÝCH (6) 10

Evanjelium v 1. Mojžišovej: PRVÉ POZVANIE 11

VZORY ODVAHY: SYN PAVLOVEJ SESTRY 12

MOC EVANJELIA 13

Evanjelium v knihe zjavenia: POSLEDNÁ PIESEŇ 15

PÍSMO (3) 16

PRETRVANIE SVEDECTVA ZHROMAŽDENIA V 21. STOROČÍ (3) 18

OBNOVUJÚCA MILOSŤ 20

POSILŇUJÚCA MILOSŤ 22

ÚŽASNÁ MILOSŤ 24

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 24

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (8)

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

Miestny zbor plní Božie poverenie

Obráťme teraz našu pozornosť k „veľkému povereniu“, v ktorom Pán Ježiš prikázal svojim učeníkom, aby išli do sveta a kázali evanjelium, krstili obrátených a učili ich, aby dodržiavali všetko, čo im prikázal. V predchádzajúcom článku sme sa pozreli na učenie; túto sériu článkov uzavrieme pohľadom na kázanie evanjelia a to aj vo vzťahu k miestnemu zboru.

Nový Zákon je jasný. Hlásanie evanjelia je založené v zbore. Boh určil zbor, aby bol nástrojom na naplnenie „veľkého poverenia“, nie nejaké medzizborové organizácie, komisie alebo úrady. To je jednotné učenie knihy Skutkov, aj epištol. Evanjelisti v Novom Zákone nie sú nejakí nezačlenení pracovníci. Boli odporučení miestnym zborom a jemu sa aj zodpovedali. Keď bol Pavel povolaný kázať evanjelium, bol vyslaný miestnym zborom v Antiochii (Skut. 13:3). Nezačal pracovať pod nejakým svojím menom a nezodpovedal sa správnej rade nejakej nadácie. Po skončení svojej prvej misijnej cesty sa vrátil do svojho vysielajúceho zboru, aby v ňom povedal, čo všetko Boh vykonal. Antiochia je opísaná ako miesto, odkiaľ boli Pavel a Barnabáš „oddaní milosti Božej ku dielu, ktoré vykonali“ (Skut. 14:26). Rovnaký princíp sa vzťahuje na všetkých veriacich, ktorí sú zapojení do evanjelizácie - všetko Božie dielo musí vychádzať z miestneho zboru a tam aj spätne smerovať.

Príkaz Pána Ježiša „kázať evanjelium“ (Marek 16:15) zahŕňa dva hlavné prvky - kázanie (spôsob) a evanjelium (obsah).

Kázanie

Dnes nás chce veľa ľudí presvedčiť, že kázanie je zastaralý a neefektívny spôsob. Učia, že spôsob, akým sprostredkovať tomuto svetu Krista je cez zapojenie sa do politiky, sociálnu prácu a umenie. Ale čo hovorí Biblia? „Choďte do celého sveta a kážte evanjelium.“ Neuvažujeme o zmene obsahu, tak prečo by sme mali meniť spôsob?

Neuvažujeme o zmene obsahu, tak prečo by sme mali meniť spôsob?

Sú dva hlavné dôkazy, že „kázanie“ je ten určený spôsob, akým komunikovať evanjelium:

Vo „veľkom poverení“ v Markovi 16:15 Pán Ježiš použil slovo „zvestovať“ (gr. cerusso). Použitím práve tohto slova vyjadril, že evanjelizácia má byť v prvom a neposlednom rade vykonávaná verejným kázaním.

Ako sa konala evanjelizácia v Novom Zákone. Apoštoli jasne chápali, čo myslel Kristus slovom zvestovať, pretože Peter, Pavel, Filip a iní apoštoli nasledovali Jeho spôsob a boli sústredení na kázanie a pridržali sa kázania. Pavel nazval sám seba kazateľom (kerux) a pýta sa: „A jako počujú bez kazateľa?“ (Rim. 10:14). Ale prečo Pán Ježiš vyslal 12 apoštolov do spoločnosti 1. storočia, ktorá bola plná politiky, zábavy a drámy a prikázal im iba jednoducho kázať? Pretože verejné kázanie bolo, je a stále bude najlepším a najvhodnejším spôsobom, ako komunikovať pravdu evanjelia. Prečo je to tak? Pretože pri kázaní nie je Božie Slovo zatienené, sila hovoreného obsahu je odovzdaná priamo, je zapojené racio-

nálne myslenie aj svedomie a tento spôsob zodpovedá obsahu hovoreného.

Teda, zbory majú vysielať Božích mužov, naplnených Duchom Božím, aby priamo a verejne ohlasovali Božie Slovo, ktoré je mierené na myseľ a svedomie hriešnikov. Umelecké vystúpenia - hranie, rocková hudba, tanec či divadlo - predstavujú úplne odlišný žáner komunikácie, ktorý je celkovo nevhodný na komunikovanie slávneho evanjelia nášho Pána Ježiša Krista.

A čo používanie traktátov, osobného svedectva a iného ústneho či písomného podávania evanjelia? Všetky tieto sú úplne v poriadku. Sú podskupinou kázania. Kázanie musí byť vždy hlavný spôsob. Je to to, čo si Boh vybral a osvedčil, a počas histórie aj bolo Bohom požehnané.

Je tvoj zbor aktívny v práci evanjelia? Má pravidelné evanjelizačné zhromaždenie každý víkend? Káže evanjelium v uliciach a svojom okolí? Má pravidelné intenzívne po sebe idúce evanjelizačné stretnutia? Je zameraný na evanjelium, podporujúce evanjelium s dozorcami nad evanjelizáciou? V roku 1905 W. W. Fereday napísal: „Niekedy sa stane, že svätí, ktorí sú najlepšie kŕmení, sú najslabšími pracovníkmi. Radšej by mali nekonečné biblické zhromaždenia, ako dôrazné evanjelizačné zhromaždenia.“ Aké smutné!

Obsah

Obsah evanjelia, ktoré máme hlásať, má tri hlavné časti: skazenosť človeka v hriechu, Božia náprava v Kristovi a zodpovednosť človeka činiť pokánie a uveriť v evanjelium. Tieto tri veci sú vypovedané aj v samotnom „veľkom poverení“ (Luk. 24:46-47, Marek 16:16), ako aj v epištole Rimanom, ktorá rozširuje učenie evanjelia.

Prečo začať skazenosťou človeka? Pretože ľudia sa potrebujú dozvedieť, že sú vinní, predtým ako môžu byť ospravedlnení; že sú stratení, predtým ako môžu byť zachránení; že smerujú do pekla, predtým ako môžu zmeniť svoj smer do neba. A ich problémom nie je iba to, čo vykonali, ale to, kto sú. Uvedomenie si ich prirodzeného biedneho a hriešneho postavenia je tá správna perspektíva na oznámenie dobrej zvesti o dare pre bezradných hriešnikov. Pri kázaní je potrebné poslucháčom zdôrazniť, že ich podstata je taká porušená, že iba znovuzrodenie ich môže zmeniť, že ich vina je taká totálna, že iba spravodlivosť od Boha ich môže učiniť vhodnými do neba, že ich hriechy sú také ohavné, že iba Kristova krv ich môže očistiť a že ich bezmocnosť je úplná, že iba mocný Víťaz z Golgoty ich z nej môže vytrhnúť.

Aké je to privilégium môcť hriešnikov upriamiť na osobu a dielo Krista, povedať im o Jeho dokonanom diele a viesť ich ku pokániu a viere v evanjelium! Zdôrazniť im ich potrebu uznať, čo hovorí Boh o ich vine a skazenosti a prijať milosť, ktorú im ponúka! Hriešnik nemôže nič vykonať, iba uveriť v to, čo už Boh vykonal na jeho mieste. Vziať Pána Boha za slovo, spoznať, že „… On bol smrteľne ranený, … my sme uzdravení“ (Iza. 53:5). Aká to správa!

Zhrnutie

Skutočnosť, že miestne zhromaždenia sú správcami „veľkého poverenia“, je ďalším dôkazom o ich jedinečnosti a dôležitosti. Už sme si pripomenuli, že v súčasnom usporiadaní je miestny zbor jediným miestom na zemi, kde je Pán prítomný medzi svojím ľudom, kde sa uznáva Jeho vláda, kde je symbolicky zjavný Jeho poriadok vo vodcovstve a kde môže večera Pánova pripomínať Jeho pamiatku. V predchádzajúcom článku sme hovorili, že je to jediná jednotka založená ako „stĺp a podstata pravdy“. Teraz sme

hovorili, že miestny zbor je jediným biblickým miestom na uskutočňovanie „veľkého poverenia“. Rozumieme, že byť v Božom zhromaždení je, okrem požehnania spasenia, najväčším privilégiom, ktoré môže veriaci užívať?

Jedným z mužov, ktorý pochopil jedinečnosť a dôležitosť zboru bol írsky učenec Wiliam Kelly, ktorý vo veku 23 rokov porozumel učeniu Biblie o funkcii, charaktere a vzore pre miestny zbor. Vzdal sa toho, čo predtým považoval za žiarivú kariéru v „cirkvi“ a pripojil sa k ďalším veriacim, ktorí zdieľali rovnaké presvedčenie. Oveľa rokov neskôr, v súkromnom liste svojmu priateľovi 6. apríla 1902 opísal deň, keď prvýkrát lámal chlieb v jednoduchosti podľa učenia Nového Zákona bez tradícií a systému náboženského kresťanstva takto: „Keď som ja osobne pred 60 rokmi opustil anglikánsku cirkev, zišiel som sa s dvoma, či troma veriacimi v malom dome - nie väčšom, ako máš ty alebo ostatní - a tam som cítil oveľa väčši privilégium, ako v katedrále sv. Pavla, alebo westministerskom opátstve.“

Nech Pán vedie každého čitateľa tak, aby o zbore mohol povedať to, čo povedal Jakob o Bételi: „Naozaj je Hospodin na tomto mieste, … Aké strašné je toto miesto! Toto nie je iné ako dom Boží, a toto je brána nebies“ (1. Moj. 28:16-17). Kiežby nás Pán mohol naučiť viac o svojich cestách, aby sme viac pochopili miesto Jeho mena a milovali „obydlie tvojho domu a miesto príbytku tvojej slávy“ (Žalm 26:8)!

ANJELI (6)

William M. Banks, Škótsko

SATANOVA KARIÉRA – MINULOSŤ, PRÍTOMNOSŤ A BUDÚCNOSŤ

Detailný pohľad na satanov hriech

V Izaiáša 14:12-19 je satan nazvaný Lucifer, čo znamená „jasná hviezda“, alebo „syn rannej zory“ (v. 12). On je zjavne tou silou za kráľom Babylona: „… ktorý si porážal národy“. Ale „zoťatý si na zem“ (v. 12). Dôvod jeho zvrhnutia je opísaný v nasledujúcich veršoch. Tie odhaľujú satanovu pýchu, ktorá je vyjadrená v jeho piatich úmysloch vo v. 13 a 14. Podľa Ezech. 28:15 sa našla u neho „neprávosť“ a Boh vidí všetko v jeho vnútri „veď ty si povedal vo svojom srdci“. Boh pozná jeho najvnútornejšie myšlienky!

Jeho päť pyšných výrokov:

- „Vystúpim hore do neba“ - chcel svoj príbytok presunúť až do tretieho neba, ktoré je výlučne pre Boha a jeho vykúpených (2. Kor.12:1-4, Jána 14:3, 17:21-24). Sféra anjelov je nižšia úroveň, ako je to zrejmé z Efež. 1:20,21 - Pán Ježiš vystúpil oveľa vyššie nad nich.

- „Vyvýšim svoj trón nad hviezdy silného Boha“ - vyzerá to, že chcel mať svoj vlastný trón nad ostatnými anjelmi. Neuspokojil sa s tým, že bol strážcom Božieho trónu, svätého vrchu, podľa Ezech. 28:14 ako „veľký cherub“. Ten trón mu bol poskytnutý obmedzeným spôsobom: v nebeskej sfére nad démonmi (pozri Efež. 2:2 je ich kniežaťom a v Efež. 6:12 je vládcom nad kniežatstvami, mocnosťami a svetovládcami temnosti); a tiež v zemskej sfére (pozri Mat. 12:26 je to jeho kráľovstvo, a sú to všetky kráľovstvá sveta a ich moc a sláva je Jemu daná Luk. 4:5,6, je bohom tohoto sveta 2. Kor. 4:4, je kniežaťom tohoto sveta Jána 12:31, 14:30, 16:11), ktorá bola pôvodne daná človeku pred jeho pádom (Žalm 8:5-8, Žid. 2:6-8).

- „Posadím sa na vrchu slávnostného shromaždenia Božieho (sídlo Božej vlády), v najďalších krajoch severa (vrch Sion, Žalm 48:2)“. Toto bol nárok na vládnutie v zemskom mesiášskom kráľovstve z Jeruzalema. Bol ukončený, keď Pán Ježiš na kríži odzbrojil „kniežatstvá a vrchnosti a vystavil ich verejne na odiv víťazosláviac nad nimi v ňom.“ (Kol. 2:15). Na rozdiel od toho, Antikrist bude vládnuť z Babylonu pod mocou draka. Toto bude do určitej miery kópia prvého protibožského svetového systému v Babylone pod prvým antikristom Nimrodom v Gen. 10:11.

- „Vystúpim na výšiny oblakov“. Zo 150 miest v Biblii, ktoré hovoria o oblakoch, presne 100 je v spojitosti s Božou prítomnosťou a vládou, napr. Žalm 104:3, Skut. 1:9, Zjav. 1:7, 1. Tes. 4:17. V tomto svojom pláne si satan chce prisvojiť slávu, ktorá patrí iba samému Bohu (2. Tes. 2:4).

- „Budem podobný Najvyššiemu!“ - nie ako „Boh, ale ako „Najvyšší“, „majiteľ neba i zeme“ (1. Moj. 14:19,22). Satanove vyvyšovanie dosiahlo vrchol, neochotný prijať svoju sféru vplyvu chce byť ako Najvyšší. Aj Evu zviedol touto myšlienkou v 1. Moj. 3:5: „budete ako bohovia“ a o „človeku hriechu“ v budúcnosti je napísané, že „sa posadí do chrámu Božieho jako Bôh a bude sa vydávať za Boha“ (2. Tes. 2:4). Aké nepredstaviteľné vyvyšovanie sa!

V protiklade s týmito jeho slovami, Boh odpovedá devastujúcim obvinením: „… ale si zvrhnutý do pekla, do najzadnejších kútov jamy“ (Iza. 14:15). Nárokoval si na najďalšie kraje severa? Bude uvrhnutý do najzadnejších kútov jamy a nakoniec do večného ohnivého jazera!

Pôsobenie Lucifera podľa Iz. 14:12, 16, 17

V týchto veršoch nájdeme stručný prehľad šiestich činností, ktoré koná satan.

1) „Porážal národy“ (v. 12b), podnecoval ich, aby sa protivili voči Bohu (Žalm 2:1-3) a prijali jeho zákony. On je tá neviditeľná sila vo vesmíre v priamej opozícii voči Božím hodnotám.

2) Navyše „pôsobil, aby sa triasla zem“ (v. 16b)

3) a „aby sa chvely kráľovstvá“ (v. 16c)

4) „podvracal okruh sveta, takže bol jako pustina“ (v. 17a)

5) „boril mestá“ (v. 17b)

6) a odmietal „svojich väzňov prepustiť domov“ (v. 17c).

Hoci je v týchto veršoch použitý minulý čas, tieto slová zjavne odrážajú aj súčasné udalosti vo svete. Obzvlášť zaujímavé je si všimnúť, že posledná spomenutá činnosť naznačuje, že tí, ktorí sú pod jeho vplyvom a kontrolou ani nevedia, že sú jeho väzňami!

Tí, ktorí sú pod vplyvom satana a jeho kontrolou ani nevedia, že sú jeho väzňami!

Satanova činnosť v prítomnosti

Zatiaľ čo satanova činnosť je vždy pod mocou a riadením Božím, skutočnosť, že má svoje kráľovstvo, bola prehlásená Pánom Ježišom v Mat. 12:26: „A jestli satan vyháňa satana, sám so sebou je rozdelený, a jako tedy obstojí jeho kráľovstvo?“ Je to kráľovstvo zlých duchov, ktorým sa hovorí démoni. Ako bolo uvedené v predošlom článku, sú dva druhy démonov - slobodní a spútaní. Satan ako kráľ má vládu nad tými slobodnými démonmi. Spútaní démoni sú v súčasnosti mimo jeho vlády uväznení v podsvetnom žalári, ale po vytrhnutí Cirkvi, v poslednej sedmine rokov, sa stanú súčasťou démonov podriadených satanovej vláde a budú zapojení do diabolskej činnosti ma zemi (Zjav. 9).

Súčasná svetová nadvláda satana

Táto skutočnosť bola tiež vypovedaná Pánom Ježišom. V Luk. 4:6 počas pokúšania Pána sa píše: „A diabol mu povedal: Tebe dám všetku túto moc aj ich slávu, lebo je mne daná, a komu chcem, tomu ju dám.“ Pán Ježiš nespochybnil satanovo tvrdenie a skutočne ho prijíma ako platné. Navyše, skutočnosť pokúšania práve závisela od pravosti tohto tvrdenia. Samozrejme, nebolo možné, žeby Pán Ježiš pokušeniam podľahol, Jeho bezúhonnosť (nemožnosť zhrešiť) Mu v tom bránila, ale pokúšanie a satanove tvrdenie boli skutočné.

Satan je tiež „boh tohto sveta (2. Kor. 4:4) a „knieža tohto sveta“ (Jána 12:31, 14:30, 16:11) a „celý svet leží vo zlom“ (1. Jána 5:19).

Satanova budúcnosť

Konečný trest pre satana je istý. Slová Pána Ježiša v Mat. 25:41 sú jednoznačné: „Iďte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablovi a jeho anjelom.“ Stalo sa to na kríži (Kol 2:14,15, Žid. 2:14), hoci konečný výkon trestu bude vykonaný v budúcnosti. Satanova cesta vždy smerovala nadol:

„odpracem ťa s vrchu Božieho“ (Ezech. 28:16), do povetria (Efež. 2:2).

z „povetria“ na „zem“ (Zjav. 12:7-12).

zo „zeme“ do „priepasti“ (Zjav. 20:1-3), aby bol na tisíc rokov poviazaný počas Kristovej vlády.

z „priepasti“ do „jazera ohňa a síry“ (Zjav. 20:10), a to navždy.

KRISTOVA OSOBA (16)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho neporušiteľná bezúhonnosť (3)

V predchádzajúcom článku sme sa zamýšľali nad nezvratným dôkazom bezúhonnosti nášho Pána Ježiša Krista, na základe odlišnosti medzi Ním a Adamom (iba Pán Ježiš je Svätý) a na základe Jeho božstva (Boh nemôže byť pokúšaný zlým). V tomto článku sa pozrieme na niektoré verše, ktoré výslovne hovoria o Jeho bezúhonnosti - nemožnosti hrešiť.

Pán Ježiš hovoril o Svojej bezúhonnosti v Jána 14:30: „Ide knieža tohoto sveta, a nemá na mne ničoho.“ Knieža tohoto sveta je nepochybne Satan a môžme si byť istí, že prichádzal, aby útočil. Aby bol však jeho útok úspešný, musel by Satan nájsť na Pánovi Ježišovi niečo, na čo by zaútočil. Ale na Ňom nebolo nič, čo by umožnilo Satanovi uskutočniť túto jeho snahu, nič čo by Jeho nepriateľ mohol použiť, aby Ho odstránil z Jeho cesty. Tento výrok priamo z úst Pána Ježiša hovorí ešte viac, ako Jeho slová o tom, že nezhrešil a ani nezhreší. Ukazuje, že v Ňom samom ani nie je nič, čo by mohlo reagovať na pokúšanie k hriechu.

V jednom z predchádzajúcich článkov sme uvažovali o slovách dvoch apoštolov,

Pavla a Petra, ktorí napísali, že On „nepoznal hriechu“ a „neučinil hriechu“. Tu je paralela so slovami apoštola Jána: „a hriechu v ňom niet“ (1. Jána 3:5). Všetky tri výroky sú vzácne, no Jánove slová nepochybne hovoria o bezúhonnosti Pána Ježiša Krista. Nejde iba o to, že On by nikdy nemal hriešnu myšlienku a že nikdy nevykonal hriešny skutok. Ale o to, že v Ňom nie je nijaký náznak hriechu. Ako napísal Robertson: „A hriechu (hriešnej podstaty) v Ňom niet.“ Všimnime si tiež, že Ján nepíše, že „hriechu v Ňom nebolo“, ale „hriechu v Ňom niet.“

Ján vyjadril nadčasovú pravdu: Kedykoľvek sa pozrieme na Neho, do minulosti, súčasnosti, budúcnosti alebo do večnosti, „hriechu v Ňom niet.“ Ďalšie verše v tejto kapitole Jána poukazujú na rovnaké závery: „On je čistý“ (v. 3) a „On je spravedlivý“ (v. 7). Tieto slová napísal Ján, ktorý „sa privinul k jeho hrudi“ (Jána 21:20) a bol tak blízko srdcu Pánovmu, ako to len bolo možné. Ján napísal svoju veľmi osobnú skúsenosť.

Pisateľ listu Židom hovorí o vhodnosti Pána Ježiša byť naším Veľkňazom: „Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu.“ (Žid. 4:15). Môže s nami súcitiť v skúškach, ktorým v živote čelíme, pretože ich aj On skúsil - chudobu, hlad, smäd, únavu, bolesť, zármutok, stratu blízkej osoby, nenávisť od druhých, nepochopenie, zavrhnutie a ešte ďalšie. Vie, aké to je byť pokúšaný. Je tu však zásadný rozdiel medzi Jeho skúsenosťami a našimi, o ktorom hovoria slová „bez hriechu“. Tieto slová neznamenajú iba, že Pán Ježiš vyšiel zo svojich pokušení bez toho, že by zhrešil (aj to je pravda). Poukazujú na niečo hlbšie. On nebol ani náchylný voči vábeniam hriechu. Pokušenia, ktorým čelíme my, sú rovnaké, akým čelil aj On, no s nápadným rozdielom - hriech. Satan prišiel k Pánovi Ježišovi a snažil sa docieliť, aby zhrešil, ale na rozdiel od nás, pri Ňom nebola možnosť, žeby podľahol Satanovým snahám. My všetci sme pokúšaní hriechom, ale On nebol. Jeho skúsenosti sú v mnohom podobné našim, ale nie v tomto. V tom je zjavená veľká pravda o Jeho bezúhonnosti.

V Rimanom 8:3 Pavel krásne opisuje príchod Pána Ježiša, aby sa vysporiadal s hriechom. „Bôh pošlúc svojeho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele.“ Spojenie „v podobnosti tela hriechu“ hovorí o skutočnosti, že prišiel ako skutočný človek, zároveň bol iný od všetkých ľudí v tom, že bol bez hriechu. Apoštol Pavel nehovorí, že by Pán Ježiš prišiel „v podobnom tele“. Takéto slová by popierali Jeho skutočné človečenstvo. Ani apoštol nehovorí, že prišiel „v hriešnom tele“. To by znamenalo, že prišiel rovnaký ako aj my, v hriešnej podstate. Vo svojich slovách „v podobnosti tela hriechu“ apoštol Pavel zavrhuje obe takéto myšlienky. Jeho človečenstvo je skutočné. V každom svojom kúsku bol tak človekom, ako sme my. A keď ho ľudia videli, nikto nepochyboval o tom, že prišiel „v tele“. Avšak zhoda s nami nebola úplná. Na rozdiel od nás, On nemal „telo hriechu“. My sa rodíme ako hriešnici, On sa taký nenarodil. My môžeme zhrešiť a aj to robíme, Pán Ježiš zhrešiť nemohol a ani to neurobil. On bol, je a vždy bude bezúhonný.

Žiaľ, niektorí ľudia túto pravdu popierajú. Najčastejšie sa pozastavujú nad Jeho pokušeniami - aký bol ich účel, do akej miery boli účelné a ako sú užitočné pre nás. S poľutovaním musíme pozerať na takého pohľady a veríme, že zneucťujú toho Svätého, čo i len myšlienkou, že Pán Ježiš bol schopný zhrešiť. Veriaci musia takéto argumenty skúmať a o tom budeme hovoriť v ďalšej časti tejto úvahy.

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK (1): KRISTUS PODĽA IZAIÁŠA 49

Ian Gibson, Winnipeg, Kanada

Úvod

V Izaiášovi 42, prvej prorockej piesni o služobníkovi Pánovi Ježišovi Kristovi, vidíme Boží pohľad. Ďalšia pasáž v Iza. 49 podáva pohľad samotného služobníka, hovorí sám za seba a o svojej službe. V tomto texte je trikrát zmienka o tom, že je Božím Služobníkom. Dvakrát cituje slová, ktoré mu povedal Boh a nazval Ho „mojím služobníkom“: „Ty si môj služobník, Izraelu, v ktorom sa oslávim,“ (v. 3), „Ale teraz povedal Hospodin, ktorý ma utvoril od života matky sebe za služobníka“ (v. 5) a „riekol: To je primálo, aby si mi bol služobníkom pozdvihnúť pokolenia Jakobove“ (v. 6).

To, že tento oddiel hovorí o Pánovi Ježišovi ako Božom Služobníkovi, je potvrdené v Novom Zákone. Simeon sa iste zmieňoval o Izaiášovi 49:6, keď držal dieťa Ježiša na rukách a povedal: „lebo moje oči videly tvoje spasenie, ktoré si prihotovil pred tvárou všetkých ľudí, svetlo na zjavenie národom a slávu svojho ľudu Izraela.“ (Luk. 2:30-32). Ten istý verš citoval aj Pavel a Barnabáš, keď boli v Pisídskej Antiochii (Skut. 13:47), odpovedajúc Židom, ktorí odmietali ich učenie o Kristovi, že sa obrátia k pohanom so správou o Kristovi Spasiteľovi.

Táto pasáž obsahuje náčrt rôznych fáz Jeho prípravy na službu a hlavný program Jeho služby. Pocity služobníka sú známe, keď vykonáva svoju službu a plní globálny program, a to nielen „na obnovu zachovaných Izraela“, ale tiež „na svetlo pre pohanov“ a pre Božiu „spásu až po koniec zeme“ (Iza. 49:6). Pozrieme sa na sedem charakteristík Božieho Služobníka podľa Iza. 49:1-7 a pri uvažovaní o nich vzťahom na nášho Pána Ježiša, naučíme sa princípy vo vzťahu k Božej službe, ktoré môžeme aplikovať v našej osobnej aj spoločnej službe Bohu.

Verš 1: Povolanie Služobníka

Boží Služobník prijíma Božie povolanie do služby, ktorá zahŕňa viac ako len národ Izrael a začína oslovením vzdialených pohanských ostrovov: „Počujte ma, ostrovy, a vy, národy, pozorujte ušima, zďaleka.“ Jeho požehnania siahajú ďaleko od hraníc Izraela, pretože Jeho služba má vo výhľade osvietenie pohanov, zaistenie požehnania a „spasenie až po koniec zeme“ (v. 6). Boží dokonalý Služobník bol povolaný do služby pre celé ľudstvo a iba Boží Služobník so všetkými božskými prostriedkami a charakteristikami mohol byť do takejto rozsiahlej služby postavený.

Služobník ďalej hovorí o svojom božskom povolaní: „Hospodin ma povolal…“, čím vyjadruje uistenie, že počul povolanie a bol vyslaný do tejto služby od Hospodina. Hovorí to o podriadenosti Služobníka, o Jeho závislosti a poníženosti v poslaní slúžiť svojmu Bohu, napriek tomu, že on Sám, ako vševediaci Boh, dobre poznal podrobnosti Svojej služby, ktorú mal vykonať. Hoci bol večne rovný Bohu, Pán Ježiš počul povolanie do služby Bohu.

Ako Boží Služobník bol povolaný „hneď zo života, ešte od života mojej matky spomínal moje meno.“ V Žalmoch Pán Ježiš prorocky hovorí o svojej úplnej závislosti na svojom Bohu už od života matky: „isteže si ty ten, ktorý ma vytiahol zo života matky,“ (Žalm 22:10). To sa spája s dokonalým človečenstvom Služobníka a so službou, ktorú konal pre

celé ľudstvo ten, „ktorý súc v podobe Boha… prijmúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom“ (Fil. 2:6-7). Lukáš, ktorý zvlášť vykresľuje Pána Ježiša v jeho dokonalom človečenstve, je jediným evanjelistom, ktorý píše o „živote“ Jeho matky Márie, a to štyrikrát (Luk. 1:31, 42, 2:21, 11:27).

Slovo Hospovinovo k Jeremiášovi hovorilo: „Prv ako som ťa utvoril v lone matky, znal som ťa, a prv ako si vyšiel zo života, posvätil som ťa, za proroka národom som ťa dal“ (Jer. 1:5). Podobne mohol povedať aj apoštol Pavel, že „sa zaľúbilo Bohu, ktorý ma oddelil od života mojej matky a povolal svojou milosťou, zjaviť vo mne svojeho Syna“ (Gal. 1:15-16). To boli Boží služobníci, ktorí pochopili Jeho milostivý a suverénny cieľ, aby boli oddelení pre Božiu službu už od začiatku svojho života.

Ale Pán Ježiš bol jedinečným Božím Služobníkom v tom, že si bol plne vedomý Jeho povolania od chvíle Svojho vtelenia sa. „Preto vchádzajúc do sveta hovorí: Obeti a posvätného daru si nechcel, ale si mi ustrojil telo.“ (Žid. 10:5) „Hľa, idem… aby som činil, ó, Bože, tvoju vôľu“ (v. 7). Prvé zapísané slová Pána Ježiša ako človeka na zemi sú ako 12-ročného v chráme a sú zhodné s Jeho povolaním do služby: „Či ste nevedeli, že musím byť vo veciach svojho Otca?“ (Luk. 2:49). On vždy vedel, že bol povolaný vykonať dielo Svojho Otca.

Už od Jeho vtelenia „Hospodin spomínal Jeho meno“. V slovách anjela, ktoré hovoril Jozefovi, je vysvetlenie, že aj Jeho samotné meno hovorí o službe, ktorú bude konať: „nazveš jeho meno JEŽIŠ, lebo on zachráni svoj ľud od ich hriechov“ (Mat. 1:21). „Svoj ľud“ znamená konkrétne izraelský národ, ale Izaiáš hovorí, že Jeho povolanie má vo výhľade priniesť Božie spasenie všetkým ľuďom, „až po končiny zeme“ (Iza. 49:6). Bude to Božie dielo spasenia a Jeho iné meno v spojení s vtelením odzrkadľuje pravé božstvo: „nazovú jeho meno Immanuel, čo je preložené: „S nami Bôh.“ (Mat. 1:23). Bolo to veľké dielo a obrovská služba, s ktorou bolo spojené Jeho meno.

Keď sa pozrieme na naše povolanie ako veriacich v Pána Ježiša v dobe Cirkvi, všetci sme počuli Božie volanie k spaseniu: „ktorý nás spasil a povolal svätým povolaním,“ (2. Tim. 1:9) a sme „účastníci nebeského povolania“ (Žid. 3:1). Pavel nás napomína, aby sme „chodili hodne povolania, ktorým sme boli povolaní“ (Efež. 4:1). Naše chodenie, charakter a spôsob života vo svete má byť primeraný tomu, že sme boli povolaní Bohom do požehnaní v Kristovi, ako sa o tom píše v Efežanom 1-3.

Ale tento text v Iza. 49:1 je špecifické povolanie do služby Bohu. V Skut. 13:2 „povedal Svätý Duch: Nože mi oddeľte Barnabáša a Saula ku dielu, ku ktorému som ich povolal“ a to isté robí Svätý Duch aj v dnešnej dobe s veriacimi. Pavel, Sílas a Timoteus nešli do Filipis v Skutkoch 16, kým nemali jasné presvedčenie a uistenie od Svätého Ducha, že ich tam posiela. Pán ich povolal, aby zaniesli evanjelium do Macedónie a do Európy, a oni išli „vyrozumievajúc, že ich ta povolal Pán“ (v. 10).

Podobne aj my slúžime živému Bohu, ktorý si povoláva služobníkov do rôznych oblastí služby, pre ktoré ich On vystrojil, aby ich plnili. Máme očakávať na Boha, že nás aktívne povedie do služby, ktorá zahŕňa „dielo Pánovo“ (1. Kor. 15:58), na povolanie a vyslanie vhodných služobníkov, tak ako to chce On, aby konali dielo a oslávili Ho. Pán Boh si povolal toho dokonalého Služobníka a Jeho meno je spojené s naplnením Jeho služby: „Hospodin spomínal moje meno“. Aj my máme byť citliví na Božie volanie do služby, ktorú má pre nás. On spája naše mená so službou a potrebujeme byť vycvičení, aby sme ju konali k Jeho sláve.

OTÁZKY MLADÝCH (6)

Alan Summers, Škótsko

Ako môžem vedieť, že som spasený?

Dielo spasenia nie je viditeľné dielo. Nedá sa očami vidieť, keď Svätý Duch zaujme svoj príbytok. Nedá sa ušami počuť prehlásenie o odpustení z neba. Preto nie je vo chvíli spasenia nič vidieť ani počuť. Božie Slovo však hovorí, že spasenie má byť vidieľné životom charakteristickým poslušnosťou Bohu. Dôkaz o spasení jednotlivca by mal byť preto viditeľný na jeho živote, Jána 3:7,8. Avšak skutočnosťou je, že spasenie nezávisí od dobrého života. V opačnom prípade by to bolo spasenie zo skutkov. Spasenie záleží vo viere v Krista a Jeho božskej právomoci odpustiť. Môže odpustiť, pretože každý nárok Božieho trónu bol uspokojený na Golgote. Aj ten zločinec na kríži odišiel do raja, pretože uveril v Pána Ježiša - nie preto, že by mal možnosť konať dobré skutky. Pretože každý kresťan má aj po spasení sklon konať zlé, naše spasenie nemôže byť závislé na našej schopnosti žiť spravodlivý život. A tak viem, že som spasený, pretože to prehlasuje Božie Slovo, že tí, ktorí uverili v Neho, sú vykúpení, ospravedlnení, je im odpustené a sú spasení. Keď to hovorí Boh, veríme Mu, Jána 3:36. Hriech v živote veriaceho nie je dobrá vec, ale nie je dôkazom toho, žeby nebol spasený. Hovorí o našom stálom prebývaní v tele. Niečo iné je, ak sa hriech stane charakteristickou črtou života. V takom prípade je namieste otázka, či bolo spasenie skutočné. Kresťan neostáva žiť svoj život v hriechu.

Je možné stratiť spasenie?

Odpoveďou je jasné „Nie!“. Biblia učí, že vo chvíli spasenia sme ospravedlnení, teda prehlásení za spravodlivých (Rim. 8:30,33). Toto prehlásenie robí Boh raz a navždy. Boží výrok je nezmeniteľný. Ospravedlnenie sa netýka iba minulých hriechov, ale aj našej minulosti a budúcnosti. Udeľuje nám nové postavenie a očisťuje od všetkej viny, či je to už dedičná vina od Adama, alebo hriechy, ktoré ešte spáchame. Je to nové postavenie (2. Kor. 5:17). Ospravedlnenie preto nezávisí od mojej praktickej spravodlivosti. Nezávisí od mojej schopnosti žiť dobrý život. Je pravda, že tí ktorí sú ospravedlnení, sú milosťou vyučovaní viesť spravodlivý život, ale ospravedlnenie nie je závislé od mojej schopnosti naplniť to.

Je zrejmé, že aj kresťania hrešia. Každý, kto tvrdí opak, je klamárom (1. Jána 1:8). Padnutie do hriechu však neznamená, že nás Boh zavrhuje. Tak, ako nám odpustil naše hriechy pri spasení, keď náš ospravedlnil, tak môžu byť odpustené aj naše hriechy, ktoré kazia naše obecenstvo s Bohom, pri znovuobnovení a osobnom odpustení (1. Jána 1:7). Niekedy robíme chybu, že si zamieňame prejavy spasenia so samotným spasením. V evanjeliu Jána 1:23 si čítame o ľuďoch, ktorí verili v Pána Ježiša, ale On vedel, že neboli opravdoví. Preto v Jána 6:64,66, keď boli skúšaní, odišli od Neho. Nezabudnime, že aj satan verí v Pána Ježiša v zmysle jeho existencie a čo o Ňom hovorí Biblia, ale nie v tom zmysle, že by v Neho uveril (Jak. 2:19). Tí, ktorí nenapredujú po ceste kresťana, môžu byť nespasení, ale skutočnosť, že spasený človek môže zhrešiť a padnúť, neznamená, že nebol spasený. Ale konanie hriechu nie je obvyklá črta života veriaceho. V konečnom dôsledku, iba Pán vie, kto je pravdivý a kto nie (2. Tim. 2:19).

(Pokračovanie nabudúce)

Evanjelium v 1. Mojžišovej: PRVÉ POZVANIE

Russell Coleman

V tmavom ihličnatom lese som sa postavil a otočil od teplého ohňa. Hľadel som na nočnú oblohu, odišiel som na kraj táboriska dúfajúc, že sa mi naskytne pohľad na hviezdne nebo - to je pre mňa, človeka z mesta, výnimočný pohľad. V tom som začul šramot. Zažal som svoju lampu a neďaleko od tábora som zazrel štrkáča, malého jedovatého hada. Ostré svetlo mojej lampy ho vyplašilo a stratil sa v tme. Bol to napínavý moment. Pripomenulo mi to však niečo oveľa závažnejšie, napätú situáciu, ktorá sa odohrala veľmi dávno.

Satan, v podobe hada, zviedol Evu. Bola presvedčená, že ak ochutná z ovocia stromu, otvoria sa jej oči. Eva a jej muž Adam uprednostnili možnosť byť ako bohovia pred možnosťou ostať poslušní Bohu. Prešli na stranu satana. Eva vzala a jedla z ovocia, dala svojmu mužovi a jedol. Skrze túto neposlušnosť Adama bolo ľudstvo uvrhnuté do duchovnej tmy, smrti a hriechu (Rim. 5:12). Ich oči boli hneď otvorené - otvorené k hrozným následkom hriechu.

Toto je kontext, v ktorom zaznelo prvé proroctvo v 1. Moj. 3:14-15. Vinník stojí pred Bohom. Boh hovoril najprv k hadovi, bol prekliaty. Medzi semenom ženy a semenom hada bude nepriateľstvo. Toto proroctvo hovorí o zničení satana, ktorý stál za hadom (Rim. 16:20). Pre satana a jeho semeno budú následky hriechu smrteľné. Dostane zdrvujúci úder do hlavy.

Pre semeno ženy bude vykúpenie. Pravý Človek zachráni ľudstvo od hriechu a moci satana. Gal. 3:16 učí, že tým semenom je Kristus. Jeho päta bude zranená na kríži, ale vo chvíli, keď bude uderený, satana zasiahne smrteľný úder. V Jána 12 Pán Ježiš učí, že v hodine svojho utrpenia (keď bude pribitý na kríž), „bude knieža tohoto sveta von vyvrhnuté“.

Dozvedáme sa, že napriek hriechu človeka, Boh je milostivý. Adam aj Eva boli potrestaní za svoj hriech a následky vyšli veľmi draho. No napriek tomu v tejto hroznej chvíli zaznieva prísľub o Spasiteľovi. Sám Kristus bude trpieť, krvácať a zomrie. Spasenie a víťazstvo nad smrťou a peklom Ho bude stáť veľmi veľa. Ale víťazstvo bolo zaistené. Už si ho okúsil?

Nemýľ sa, sú iba dve strany. „Kto robí hriech, je z diabla, lebo diabol hreší od počiatku.“ (1. Jána 3:8). Všetci sme zhrešili. Boh nezabudol na svoje zasľúbenie. Už si bol vytrhnutý z hriechu a moci satana?

Ak ešte nie, nádej je v prijatí Krista ako svojho Spasiteľa. „Nato sa ukázal Syn Boží, aby zkazil diela diablove,“ (1. Jána 3:8). Máme prísľub vytrhnutia. Kristus, semeno ženy, skazil diela diablove a ponúka hriešnikom záchranu.

„Hospodin je môj pastier.“ (Žalm 23:1)

Asi najdôležitejším slovom celého tohto žalmu je „môj“. Môžeš vedieť, že Hospodin je Pastier, alebo ten Pastier, ale jedinou skutočnosť, na ktorej naozaj záleží je, aby si mohol povedať, že je tvoj Pastier. Možno vieš tento žalm spamäti, ale môžeš skutočne povedať: „Poznám toho Pastiera“?

VZORY ODVAHY: SYN PAVLOVEJ SESTRY

A. J. Higgins

Písma nám odhaľujú, ako sa Pánu Bohu páčilo používať na svoje dielo rôzne nástroje. Pre Jeho cesty je charakteristické, že používal tie najmenej dôležité nádoby a nimi maril plány mocných. Jedným z takých príkladov bol odhodlaný skutok Márie, keď pomazala nohy Pána Ježiša (Jána 12). Bezbožní ľudia sa uradili, že Kristus musí byť zabitý, ich jedinou podmienkou bolo, že to nesmie byť vo sviatok (Mat. 26:5). Predpokladali, že v Jeruzaleme, ktorý bol plný pútnikov počas Veľkej noci, by sa rýchlo strhli výtržnosti, ak by sa niektorý z Jeho vstúpencov rozhodli brániť Ho. Zásah rímskych vojakov by potom prekazil ich plány.

Ľudské plány boli odlišné od Božích. A Mária môže prísť na scénu! Jej skutok oddanosti natoľko rozhneval Judáša, že išiel za najvyššími kňazmi a ponúkol im, že zradí Pána Ježiša, keď mu zaplatia. A tak ich jediná podmienka (nie na sviatok) išla vo svetle nového spojenca z kruhu Ježišových nasledovníkov rýchlo bokom (Mat. 26:15-16). Judášove vedomosti o pohybe Pána Ježiša im umožnia zadržať Ho mimo zraku zástupov. Mária o týchto ich tajných plánoch nevedela nič. Avšak Pán Boh použil jej skutok, aby sa naplnilo Jeho Slovo. Je to pripomenutie, že skutok odovzdanosti vykonaný pre Pána Ježiša bude vždy dosahovať oveľa viac, ako len to, čo človek pôvodne zamýšľal.

Podobne aj budúcnosť kresťanstva, ľudsky povedané, bola v kríze. Apoštol pohanov, Pavel, bol uväznený. Okrem zdanlivo zúfalých okolností, zaprisahanie štyridsiatich Židov (Skut. 23:12) katapultovalo krízu do stavu „červeného varovania“. Fanatizmus poháňaný nie oddanosťou, ale nenávisťou, sa v histórii ukázal ako hrozný nepriateľ.

Intrigy boli dohodnuté; plán sa zdal nenarušiteľný a určený na úspech. Jeruzalem a Judea by sa zbavili človeka, ktorý šíril prehnané a rúhavé učenie. V ich prísahe, že nebudú jesť ani piť, kým Pavla neodstránia (Skut. 23:12,14), vidieť hĺbku ich fanatickej mentality. Toto ich sprisanie sľubovalo len úspech, no zostalo len pri sľube.

Aj ich plány sa odlišovali od Božích. Hoci Pavlova plánovaná misijná cesta bola odteraz oklieštená (alebo iba prerušená krátkou návštevou do niekoľkých miest počas jeho prepustenia medzi Skutkami 28 a 2. Timoteovi), väčšina jeho písanej služby pre Boží ľud mnohých storočí ležala ešte pred ním. Predstavte si, že by sme nemali epištoly Efežanom, Kološanom, Filipänom, Filémonovi, 1. a 2. Timoteovi a Títovi? Aké neoceniteľné učenie by sme postrádali, keby bol Pavel zabitý!

Pán Boh nie je nikdy bezradný a prekvapený. Pred Jeho trónom neexistuje žiadna pohotovosť alebo kríza. Jeho božské ciele sa v minulosti naplnili, hoci sa zdalo, že záviseli od jedného života, alebo od jedného konkrétneho skutku. Príkladom toho je Joas (2. Kráľ. 11), ktorý bol zachránený ako kráľovský nasledovník odvahou jednej ženy, Jehošeby (a tak bola naplnená Božia zmluva s kráľom Dávidom).

V tejto súvislosti môžme spomenúť aj príbeh syna Pavlovej sestry. Vyvoláva v nás veľa otázok: Bola jeho sestra privedená ku Kristovi po jeho obrátení? Bol to preventívny zásah Boha, aby zachoval svojho sluhu? Bol aj mladý muž, jeho synovec, zachránený neskôr? Stalo sa „náhodou“, že bol v Jeruzaleme? Stalo sa „náhodou“,

že započul sprisahancov? Múdry muž nás v Prísl. 16:33 učí: „Los sa hodí do lona; ale od Hospodina je všetok jeho súd.“ Pavlov synovec tam nebol náhodou. Niekto raz povedal, že náhoda je, keď Pán Boh chce len ostať v anonymite.

Udalosti rýchlo napredovali, keď synovec Pavlovi oznamuje správy, a ten ho posiela za tisícnikom. Pavlov synovec bol iste napätý, keď tieto správy oznamoval tisícnikovi a veliteľovi. Bude Riman veriť jednému z opovrhovaných Židov? Bude veriť slovám mladíka? Veď ak to bola pravda, znamenalo by to úplnu zmenu plánov s väzňom Pavlom a určitý risk pre veliteľa.

Bez obáv sa postavil pred veliteľa, keď mu odovzdával správu. Podobne ako mladé dievča v Námanovom dome (2. Kráľ. 5) povedal, čo vedel a dosiahol oveľa viac, ako mohol pochopiť. Iba na večnosti spozná, čo dosiahol svojim odvážnym svedectvom pred tisícnikom a veliteľom.

Malé skutky môžu mať závažné dôsledky. Vyžadovalo si to odvahu a vieru od mladej dievčiny, ktorá slúžila u Námanovej ženy. Ale koľkí boli zachránení, keď čítali príbeh o Námanovi? Od Pavlovho synovca si situácia vyžadovala odvahu, aby odhalil sprisahanie rímskym autoritám. Ale považte to množstvo veriacich, ktorí boli požehnaní čítaním Pavlových epištol, ktoré neskôr napísal. Kiežby sme boli povzbudení hovoriť, čo vieme, robiť, čo môžeme a dávať, čo máme v odovzdaní sa Pánovi Ježišovi, vedomí si, že hoci nemusíme vidieť ovocie svojich skutkov, budú zjavené vo večnosti!

MOC EVANJELIA

Shawn Markle, Chitokoloki, Zambia

Často podceňujeme silu evanjelia. Šírime evanjelium za prvotným účelom, aby sme videli ľudí spasených a napriek tomu si neuvedomujeme, že ono má moc aj znovunavrátiť stratených veriacich a ostatným pripomenúť celý rozsah toho, z čoho sme boli spasení a k akému účelu.

Nedávno sme sa dostali do kontaktu s mladým mužom, ktorý žije asi dve hodiny jazdy od nás, ktorého priviezli zomierajúceho do nemocnice v Chitokoloki. Vlastným zavinením bol na okraji smrti a vďaka personálu v nemocnici bol zachránený. Keď čakal na prepustenie, zúčastnil sa evanjelizačného zhromaždenia a slovom z Izaiáša 53:5 - „A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená ne neho, a jeho sinavicou sme uzdravení“ spoznal, že Kristus bol pre neho smrteľne ranený. Predtým bol alkoholik a užíval drogy, neskôr nám povedal, že teraz sú mu tie veci odporné. Namiesto pitia a užívania drog trávi čas čítaním Božieho Slova.

Počas niekoľkých posledných rokov sme mali možnosť nadviazať vzťahy so správcom miestnej oblasti aj s jej vrchným správcom. Výsledkom bola možnosť kázať evanjelium. Boli sme požiadaní hovoriť na kultúrnej slávnosti ľudu Lunda. Bol tam prítomný aj prezident Zambie a mohol tak počuť evanjelium podľa Rimanom 6:23. Naďalej sa modlíme, aby evanjelium zasiahlo a zachránilo tých, ktorým bolo zvestované.

Pred nedávnom nám miestny brat, ktorý pracoval s nami už štyri a pol roka, povedal svoj príbeh. Hovoril o svojej neochote zúčastniť sa stretnutia v roku 2010 v jeho dedine, na ktorom malo byť kázané evanjelium. Po

niekoľkých mesiacoch počúvania evanjelia cez steny svojho domu, sa jedného zhromaždenia zúčastnil a po nejakom čase bol znovu navrátený do obecenstva vo svojom zbore - všetko vďaka evanjeliu.

V našej oblasti však od roku 2015 narastajú aktivity zo strany satana. Ľudia veria, že za smrť niekoho je niekto vždy na vine. A to zvlášť, ak išlo o niekoho, koho usmrtili krokodíly. Príbuzní a dedinčania po smrti blízkeho vyhľadajú veštca-čarodejníka a zaplatia mu, aby odhalil páchateľa. Zažili sme, že ľudia boli ukameňovaní a zbití na smrť, pretože boli takto označení za vinníkov úmrtia.

Keď sme raz boli na návšteve u jedného 78-ročného slepého muža, ktorý sa pred pár rokmi obrátil (a predtým nenávidel všetkých, ktorí chodili do zhromaždenia), išla okolo skupina ľudí, ktorá bola na ceste za veštcom. Keďže nevidel, pýtal sa nás, čo sa deje. Keď sme mu povedali, čo sú to za ľudia, začal na nich volať: „Nepotrebujete veštca, potrebujete Pána Ježiša!“ To volal muž kedysi vnorený do zambijských tradícií, ktorý vo svojom vysokom veku poznal moc Božieho Ducha a bol spasený, a to bol stále ešte len dieťa v Kristovi.

Sme veľmi vďační za troch mladých mužov, ktorí cestujú s nami po dedinách, do vzdialených zhromaždení na lámanie chleba alebo na jednodňové návštevy v zboroch. Títo bratia majú túžbu zvestovať evanjelium svojmu národu, aj učiť sa viac z Písem. Niekedy pri návštevách zborov tam, kde sa učí nesprávne, je potrebné aj správne vyučovanie Písem a to si vyžaduje snahu navyše. Títo bratia sú veľkým povzbudením, keď vidíme ich rast v milosti a známosti Pána Ježiša Krista, vďaka evanjeliu.

Prosím, modlite sa za nich, za tých, ktorí boli nedávno spasení a za zbory, ktoré bojujú s pravdami Písma, ktoré by sme my pokladali za „základné“. Máme potešenie v slovách apoštola Pavla: „Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu“ (Rim. 1:16).

„A to je ten súd, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia viacej milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé.“ (Jána 3:19)

Toto je súd: „Ale Bôh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (Rim. 5:8). Nebolo možné v nás nájsť príčinu, pre ktorú by nás mal milovať. Miloval nás, pretože Boh je láska. Avšak „ľudia viacej milovali tmu než svetlo“. Toto je súd. Ľudia majú všetky dôvody milovať Boha a nenávidieť hriech; avšak človek nenávidí Boha a miluje svoj hriech, pretože jeho skutky sú zlé. Je to len pravé uznanie Božej lásky, ktoré nás prinúti milovať Ho a nenávidieť hriech.

E. Van Ryn

To, že si pre mňa Bohom, je temnotou pre môj rozum, ale svitom slnka pre moje srdce. —Neznámy autor

Evanjelium v knihe zjavenia: POSLEDNÁ PIESEŇ

Bruce Smith

V Zjavení 15:3 je pieseň, ktorá vyjadruje vďaku za dlhoočakávané víťazstvo nad zlom v tomto svete. „A spievali pieseň Mojžiša, sluhu Božieho, a pieseň Baránkovu a hovorili: Veľké a prepodivné sú tvoje skutky, Pane, všemohúci Bože, spravedlivé a pravdivé sú tvoje cesty, ó, Kráľu svätých!“ Je to pieseň víťazstva! Je nazvaná pieseň Mojžiša a uvádza nás späť k víťazstvu Izraela nad egyptským vojskom pri Červenom mori. Je to posledná zaznamenaná pieseň v Biblii. Ale nebude poslednou piesňou. Pieseň Baránkova naplní nebesia a bude sa ozývať po kopcoch a dolinách zeme na večnosť. Vykúpení nikdy nezabudnú na Toho, ktorý ich umyl od ich hriechov Svojou krvou.

Vykúpení nikdy nezabudnú na Toho, ktorý ich umyl od ich hriechov Svojou krvou.

To, čo sa bude diať na zemi, keď bude z pier vykúpených znieť táto pieseň, bude katastrofické. Vyliatie Božieho hnevu bude oveľa hroznejšie ako akákoľvek udalosť, ktorá sa kedy udiala. Sedem anjelov vyleje sedem posledných rán z čiaš na bezbožnú zem.

Keď sa pozrieme späť na Božie konanie s človekom, často vidíme Božiu milosť zmiešanú so súdom. Azafove slová ohľadom Izraelu hovoria takto: „on súc milosrdný odpúšťal ich neprávosti a nezahubil a mnoho ráz odvrátil svoj hnev a nezobudil všetkej svojej prchlivosti“ (Žalm 78:38). Potom však už bude koniec času milosti.

Nádoby Božieho hnevu sú plné až po okraj. Nebude úniku. Víťazstvo je isté a Mojžišova pieseň je preto namieste. Antikrist, svetový vládca a jeho nasledovníci, budú čeliť agónii týchto posledných rán a v bitke Armagedonu budú konečne porazení.

Veľa víťazných piesní sa spievalo predčasne. Veľké ríše Egypta, Babylonu a Grécka, zdanlivo neporaziteľné, padli a ich piesne utíchli. V konečnom dôsledku bude víťazné iba jediné kráľovstvo - kráľovstvo nášho Pána Ježiša Krista. On bude sedieť na tróne Svojej milosti a bude spravodlivo vládnuť. Pred Ním padne každé kráľovstvo a každé koleno sa pokloní.

Pred Ním padne každé kráľovstvo a každé koleno sa pokloní.

Druhá časť piesne je o Baránkovi. Môže sa to zdať nevhodné, aby predmetom víťaznej piesne bol krotký a poddajný baránok. Charakteristika Krista ako leva by bola snáď príznačnejšia, ale On je ten Baránok, ktorým môžeme byť oslobodení od našich hriechov a zachránení od súdu.

Nikdy Ho neprestaneme milovať a spievať o zázraku Božej milosti.

Nikdy Ho neprestaneme milovať a spievať o zázraku Božej milosti. Celý Boží hnev padol na Baránka. „Tvoja prchlivosť doľahla na mňa, a všetky tvoje vlny sa lámu na mne.“ (Žalm 88:7). Jedna vlna Božieho hnevu za druhou padali na Neho, až kým Boh nebol uspokojený, že bolo zaplatené za všetok hriech. Pán Ježiš, ten Boží Baránok, povedal: „Je dokonané!“ To bol výkrik víťazstva, v porovnaní s ktorým všetky ostatné víťazstvá blednú. Víťazstvo, o ktorom je hodno spievať. Je to konečné víťazstvo, posledná pieseň tohto veku. Povedie nás do nového veku, kde Mu budeme spievať chvály na veky.

PÍSMO (3)

Kyle Fairfield, Vancouver, Kanada

Ich prenos a osvietenie

Podľa 2. listu Petra 1. kapitoly Boh zjavoval svoje myšlienky „svätým Božím ľuďom“ (v. 21), ktorí pozorne zapísali tieto Bohom vdýchnuté slová. Tento postup je nazvaný vdýchnutie. Originálne spisy sa už dávno zničili alebo stratili, ale boli opísané a postúpené až nám, čo nazývame prenos. Teraz sa pozrieme na ďalšie dva kroky, ktoré nám priniesli Slovo, a to: preklad (tlmočenie postúpených Písem do vlastného jazyka) a osvietenie (ako nám Boh umožňuje rozumieť Jeho slovám).

Keď kresťania v 1. storočí utekali pred prenasledovaním, prišli do kontaktu s ľuďmi iných jazykov a písané Božie Slovo bolo hovorené ústne v materinskom jazyku miestnych ľudí. Vznikla prirodzená potreba písomných prekladov, aby bol možný prenos informácií a správne komunikovanie obsahu. Prvý písomný preklad bol do latinčiny niekedy v 2. storočí. Túžba po preklade Biblie do vlastné jazyka vyústila do značného lingvistického pokroku. Napríklad, okolo roku 305 Ulfilas navrhol gótsku abecedu (dovtedy to bol výlučne hovorený jazyk), aby preložil Bibliu do jazyka Gótov.

V roku 382 začal Hieronymus prekladať Písma do latinčiny pod mottom: „Neznalosť Písma je neznalosť Krista“. Hieronymov preklad sa nazýva vulgata. Avšak netrvalo dlho a zlým ľuďom sa podarilo zmariť pôvodný zámer prekladateľa. V roku 500 hovorili obyvatelia Európy rôznymi jazykmi - nemecky, francúzsky, anglosasky, taliansky, španielsky, ale latinskému textu vulgaty rozumeli iba kňazi a duchovní, ktorí kontrolovali obsah kresťanských právd a ľudí držali ďaleko od porozumenia Božiemu Slovu. Takto zarobili veľké sumy peňazí.

Hnaní túžbou naplniť veľké poslanie dané Kristom (Mat. 28:29) vykonali veriaci pri prekladoch originálnych textov Písma úžasnú prácu, čím sa Božie myšlienky a vôľa stali dostupnými pre milóny ľudí, ktorí nemali vzdelanie alebo možnosť naučiť sa pôvodné jazyky, v ktorých bola Biblia napísaná. Podľa prekladateľskej spoločnosti Wycliffe Bible Translators bola v októbri 2016 Biblia preložená do 636 jazykov, Nový Zákon do 1442 jazykov a krátke texty, alebo verše Písma, až do 3223 rozličných jazykov. Žiadne iné písané dielo sa ani zďaleka nepribližuje týmto číslam.

Presnosť prekladu s originálnymi jazykmi je nevyhnutná a moderné biblické slovníky sa ukázali ako neoceniteľné pri budovaní správneho a konzistentného pochopenia slov pre akýkoľvek preklad. Pán Ježiš sám uznal dôveryhodnosť predkladov, keď často citoval verše zo Starého zákona, a to 30-krát od Ábela až po Jonáša. Písma, ktoré citoval, neboli pôvodne hebrejské, pretože Pán Ježiš hovoril aramejsky, aj grécky. Počas Jeho 30 rokov svedectva bol regionálnym jazykom aramejčina (niekedy sa nazývala sýrsky jazyk) a mnohí rabíni, ako aj Pán, používali aramejčinu a gréčtinu v normálnom rozhovore. Príklady toho sa nám zachovali aj v nepreložených slovách, ako je aramejský výraz „corban“ (Marek 7:11) a tiež „talitha cum“ (5:41). Toto sú pôvodné, nepreložené slová, ktoré vyšli z úst nášho Spasiteľa.

Pri citovaní prekladu Mojžiša v Marka 7:9, keď

hovoril, že Mojžiš povedal „prikázanie Božie“, citoval Pán Ježiš preklad Biblie, pravdepodobne Septuagintu. Tiež citoval preklad Dávidových slov, keď potvrdzoval, že hovoril „v Svätom Duchu“ (12:36). Pán Ježiš potvrdil, že presnosť prenesených a preložených slov má rovnakú váhu ako originál, a tak nám dal uistenie o zachovaní významu pôvodných Písem.

Pán Ježiš potvrdil, že presnosť prenesených a preložených slov má rovnakú váhu ako originál.

Výsledným efektom prekladov pre ľudstvo bolo, že posunuli mužov a ženy z temných dôb duchovného útlaku do svetla vlastnej zodpovednosti voči Kristovi, bez falošnej nutnosti kňazov a vyššej moci, ktorých jediným cieľom bolo udržiavať si moc. Dnes si už ani neuvedomujeme hodnotu dostupnosti Božieho slova preloženého vo vlastnom jazyku. Táto skutočnosť nás stavia pred otázku: Využívame dostatočne tento priamy spôsob, ktorým sám Pán Boh komunikuje s nami?

Využívame dostatočne tento priamy spôsob, ktorým sám Pán Boh komunikuje s nami?

Ďalšou prirodzenou otázkou je: ako je možné pochopiť autorove myšlienky iba cez samotné čítanie? Je obtiažne aj pri svetskej literatúre úplne pochopiť význam, čo asi chcel autor vystihnúť. Rôzni literárni vedci častokrát vykladajú texty úplne inak, ako ich autor myslel. Spisovateľ C. S. Lewis raz výstižne ohľadom kritikov svojich diel napísal: „Ako autor napríklad viem, že niektorá pasáž môjho diela bola v podstate prvotnou myšlienkou pre celé dielo. Zatiaľčo literárni kritici napíšu, že daná pasáž alebo esej je napísaná bez srdca, že vznikla iba nasilu, alebo niečo podobné. To je samo o sebe nesprávne. Zo všetkých častí mojej knihy to bola práve tá, na ktorej mi najviac záležalo a ktorú som napísal s najväčším zápalom.“

Bez toho, aby sme si sadli s autorom a porozprávali sa o najjemnejších podtónoch diela, môžeme nesprávne pochopiť celý jeho význam.

To nás privádza k záverečnému zisteniu - potrebujeme Božiu pomoc, aby sme mohli pochopiť „veci“ (1. Kor. 2:14), ktoré nám Pán Boh zanechal cez proces zjavenia, vdýchnutia, prenosu a prekladu. Proces, akým Pán Boh skrze Svätého Ducha pracuje na zjavovaní správneho pochopenia Jeho Slova, sa nazýva osvietenie. Pán Boh nás nenechal samých so starodávnou, nedôležitou knihou - je s nami a zabezpečuje, aby sme Jeho správu pochopili.

Kľúč k tomu sa skrýva v 1. Kor. 2: „Ale telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať.“ (v. 14). V tejto kapitole potom, ako je vysvetlené, ako Boh zjavoval svoje myšlienky pisateľom (v. 10), Pavel ďalej vysvetľuje proces, ako boli slová vyberané (v. 13) a ako sa majú tieto slová prijímať (v. 14). V každom tomto kroku hral dôležitú úlohu Svätý Duch. Skrze neho prišlo zjavenie (v. 10), hľadanie (v. 10), poznanie (v. 11), prijatie (v. 12), výber slov (v. 13), učenie (v. 13) a skúmanie/poznávanie (v. 14).

Svätý Duch skúma najhlbšie Božie veci a sprevádza zjavené Božie Slovo, až kým sa nedostane do srdca veriaceho, kde mu Svätý Duch umožňuje porozumieť mu. Verš 14 vysvetľuje, že tieto veľké veci od Boha sa „posudzujú duchovne“, teda vyžadujú činnosť Svätého Ducha vo veriacom, aby mohli byť pochopené a ich význam aplikovaný. Keď čítame Božie Slovo, máme vo svojom vnútri samotného Autora, a tak ku nám prehovára, pretože to On nám umožňuje pochopiť ho.

Božie Slovo je živé a mocné vďaka Svätému Duchu. Okrem toho, že je našim božským tlmočníkom, Svätý Duch nám aj prízvukuje konkrétne pasáže, ktoré sú pre nás potrebné v danom čase alebo skúsenostiach, ktorými prechádzame.

Ďalej verš 15 hovorí: „Ale duchovný človek posudzuje všetko a sám nie je posudzovaný od nikoho.“ Neznamená to, že veriaci má správny názor na všetky detaily života oproti neveriacemu alebo, že sa nemusí nikomu zodpovedať. V kontexte tejto kapitoly musia byť „všetky veci“ chápané v súvislosti s tým, čo im predchádzalo - tieto „veci“ sú hlboké Božie veci zjavené Svätým Duchom. Keď hovorí Písmo, že veriaci „nie je posudzovaný od nikoho“, naznačuje, že neveriaci nemôže pochopiť motivujúcu silu Božieho Slova v živote veriaceho. Je to v súlade s výrokom, že tieto veci sa dajú pochopiť iba pod Božím vplyvom. Pán Boh je svojím vlastným tlmočníkom a On nám vysvetlí.

Spoliehame sa aj na vedenie a moc veriacich, ktorí majú jazykové schopnosti ubezpečiť nás, že sme tak blízko originálnych textov ako je to možné a že používame presné a dôveryhodné preklady. Čítajme si Písma spolu s modlitbou a hlavne spoliehajme sa na Svätého Ducha, že On nám čítané slová oživí a zmocní, aby menili naše postoje a životy. Máme všetku istotu povedať rovnako, ako apoštol Pavel vo verši 16: „my máme myseľ Kristovu“. Nič iné nie je postačujúce.

PRETRVANIE SVEDECTVA ZHROMAŽDENIA V 21. STOROČÍ (3)

William Metcalf

Po „zotrvávaní v učení apoštolov“ sa dostávame k piatemu základu: „Obecenstvo“, alebo zachovávanie spoločných vecí. Máme tu Božiu pravdu, ktorá má dočinenia so spoločenstvom, alebo spoluúčasťou s Kristom. Pavel pripomína veriacim v 1. Kor. 1:9: „Verný je Bôh, skrze ktorého ste povolaní v obecenstvo jeho Syna Ježiša Krista, našeho Pána.“ Ktosi raz povedal, že ak sú muži na lodi jednej mysle a veslujú rovnakým smerom, nastáva pokrok a dosahuje sa spoločný cieľ. Jednota je prirodzený dôsledok obecenstva. Zhromaždenie patrí Pánovi. On prebýva uprostred Svojho domu. Preto musí byť udržiavaný poriadok. Keďže je to Jeho chrám a On je svätý, aj praktiky musia byť v súlade s Jeho Slovom. Aké je to dôležité, aby si veriaci denne čítali Božie Slovo a premýšľali nad ním. Božie Slovo ovplyvňuje naše srdcia a posilňuje nás vo svedectve. Ján, ktorý rád ležal na hrudi Pána Ježiša, dáva veľmi praktické učenie, keď píše: „teda čo sme videli a počuli, zvestujeme vám, … a naše obecenstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom.“ (1. Jána 1:3). „Keď povieme, že máme obecenstvo s ním a chodíme vo tme, luháme… ale keď chodíme vo svetle, jako je on vo svetle, máme obecenstvo jeden s druhým, a krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.“ (v. 6-7). Aby sme mali spoločné obecenstvo, najprv je potrebné osobné obecenstvo s Ním v našich srdciach. Spomínam si na radosť, ktorú som prežíval vo svojom malom zhromaždení, keď som počul svoje meno, že som bol prijatý do spoločného obecenstva. A vďaka Bohu „zotrvali sme v obecenstve“ už 57 rokov. V Božom zhromaždení je priestor

pre celé Božie Slovo. Jednota v zhromaždení sa udržiava pravidelnými zhromaždeniami a výkladom Biblie, rovnako tak sú aj jednotliví veriaci tiahnutí hlbšie do duchovného obecenstva.

Najvyššia úroveň zborového obecenstva sa zažíva pri lámaní chleba, keď sa stretáva, aby si pripomínalo Pánovu smrť. Šiestym základom, je lámanie chleba, ktoré ustanovil náš Pán v noci, keď bol zradený (Luk. 22:19-20). Praktizovali ho prví veriaci (Skut. 2:42) a hovorí sa aj o jeho frekvencii (Skut. 20:7): „A v prvý deň týždňa, keď sme sa sišli lámať chlieb." Učenie o ňom bolo dané Pavlovi samotným vzkrieseným Pánom Ježišom (1. Kor. 11:23-34): „Lebo koľkokoľvek ráz by ste jedli tento chlieb… až dokiaľ neprijde" (v. 26). Tieto slová hovoria o trvaní slávenia, má sa tak konať až do Jeho príchodu. Tieto základy učenia boli vyučované Pánom Ježišom v evanjeliách, praktizované v Skutkoch sv. apoštolov a vyučované v epištolách. Preto majú všetky pokračovať počas obdobia Cirkvi, až do Jeho príchodu.

Veriaci nie sú prijímaní k lámaniu chleba, ale do „obecentva" v zhromaždení. Pred účasťou na lámaní chleba je potrebné (sebaskúmanie), tak ako to učí 1. Kor. 11:27-34. Účasť nehodným spôsobom alebo s poškvrneným svedomím, volá po Božom treste (v. 28). „Ale nech zkúša sám seba človek a nech tak jie z toho chleba a pije z toho kalicha." Na takom zhromaždení sa jasne učí o obecenstve, keď všetci účastníci majú podiel na jednom chlebe a jednom kalichu. Verný brat rozlomí chlieb a podáva sa všetkým veriacim, aby si z neho odlomili. Podobne sa podáva aj kalich každému veriacemu v obecenstve. S otvorenými srdciami príjmame po týchto dvoch symboloch aj slová služby. Chvála predchádza službe, preto by mal byť taký aj poriadok. V nebesiach budú Jeho rany navždy hovoriť o cene nášho vykúpenia.

Nakoniec, no nie menej dôležitý siedmy základ je „zotrvávali na modlitbách". Pavel nám zanechal pokyny ohľadom modlitieb v zhromaždení: „Napomínam tedy, aby sa predovšetkým konaly prosby, modlitby, prímluvy a poďakovania za všetkých ľudí, za kráľov…." (1. Tim. 2:1-2). Vo verši 11 máme pokyn, že to je učením zboru. „Žena nech sa v tichosti učí s celou poddanosťou."

V Skutkoch 12 bolo zvolané zvláštne modlitebné zhromaždenie, aby sa na ňom zápasilo. Jakob bol zabitý Heródesom. Peter bol uväznený a išlo mu o život. „ale cirkev sa napnute modlila Bohu za neho" (v. 5). Pán Boh ho vyslobodil. Modlitba hýbe rukou, ktorá hýbe celým svetom. Modlitebné zhromaždenia sú zdrojom energie zhromaždenia a odrazom jeho teploty. Keď sa modlíme v súkromí, bude to viditeľné aj na spoločných modlitebných zhromaždeniach. Na srdciach veriacich budú ležať konkrétne veci a nebudú to iba opakujúce sa modlitby.

To, čo som spísal v tomto trojdielnom článku, je dobre známe veriacim, ktorí už dlhšie kráčajú za Pánom. Peter však píše: „… upomínaním povzbudzujem vašu čistú myseľ," (2. Pet. 3:1). Je mojou túžbou, aby to, o čom hovorili tieto články, obnovilo hodnotu zhromaždenia aj pre mladších veriacich. Zhromaždenie nie je iba iným miestom, alebo lepším miestom, ono je to miesto. Patrí Bohu. Je Pánom Ježišom označené za „svietnik" (Zjav. 2:5), aby dávalo svoje svetlo to tohto tmavého sveta. Kiežby boli naše srdcia napomenuté ako tých, ktorí vydávajú svedectvo zhromaždeniu, aby vyžarovali pravé svetlo do hynúceho sveta a aby bolo Jeho meno oslávené!

Zhromaždenie nie je iba iným miestom, alebo lepším miestom, ono je to miesto. Patrí Bohu. Je Pánom Ježišom označené za „svietnik", aby dávalo svoje svetlo to tohto tmavého sveta.

OBNOVUJÚCA MILOSŤ

Samuel Simonyi-Gindele

Niektoré témy sa týkajú iba určitej skupiny veriacich. Ale milosť, ktorá obnovuje, je pre každého a nie iba pre veriacich, ale pre každého človeka, ktorý hľadá odpovede na základné životné otázky - Kto som? Prečo žijem? Akú mám hodnotu? Božou odpoveďou je obnovujúca milosť. Náš vzťah s Ním začína milosťou a milosťou aj pokračuje. Hriech a pohanenie kazia náš vzťah s Bohom aj s inými ľuďmi, ale obnovujúca milosť prepája priepasti a napráva škody v našich životoch.

Podobenstvá v Lukáša 15, zvlášť to o otcovi a dvoch synoch, hovoria o Božej milosti v akcii, ktorá vychádza oproti človeku, aby ho zasiahla a napravila niečo alebo niekoho, kto bol stratený. Tieto poučenia boli smerované členom náboženskej obce, ktorí si o sebe mysleli, že sú lepší ako tí, s ktorými sa Kristus stýkal - kiežby sme boli uchránení o takéhoto elitárskeho zmýšľania! V podobenstve vidíme jedného syna, ktorý mal tiež taký pohľad, že sa pokladal za lepšieho ako jeho brat, a preto nemal z otcovej obnovujúcej milosti žiadne požehnanie.

Je zrejmé, že Pán Ježiš Kristus prirovnával týchto náboženských vodcov ku pastierovi, ktorý stratil ovcu (v. 4), pretože Jeho slová boli nezvyčajne priame. Aj ku pastierom v tvojom miestnom zbore môže znieť Jeho otázka: „Koľko ovečiek si stratil spod svojho dohľadu?“ Podobenstvo o nájdení stratenej mince je veľmi zaujímavé v tom, že oblasť hľadania bola ohraničená. Jediné, čo bolo potrebné, bola snaha a čas hľadať, a minca sa našla. To nám pripomína, že Božia milosť neprestáva ani nezlyháva v obnovení a ani my si nemáme zúfať nad stratou, či už ide o hriešnika, alebo zablúdeného veriaceho.

Podobenstvo o stratenej ovci a stratenej minci nehovorí o inej výzve k hľadaniu, ako bola skutočnosť, že sa niečo stratilo. Naopak, dôraz sa v týchto podobenstvách kladie na snahu a radosť hľadajúceho, keď nájde stratenú ovcu alebo mincu. Až do samého konca sa tu nespomína pokánie. To sa rovná skutočnosti byť nájdený. Božia obnovujúca milosť predchádza a vyvoláva pokánie (Rim. 2:4), takže pokánie nie je podmienkou milosti. V skutočnosti je pokánie prijatím milosti a vyznaním jej nehodnosti.

To vidíme na stratenom synovi, keď si pripravoval slová pokánia (v. 19), hoci to často kvôli neznalosti kultúrnych aspektov prehliadame. Mladší syn chcel splatiť svoj peňažný dlh voči otcovi tým, že by tie minuté peniaze zarobil. Avšak otcov pozoruhodný prejav milosti (nevyžiadaná a nezaslúžená láska), keď mu išiel oproti na cestu a srdečne ho prijal, umlčal jeho plány o tom, ako si odpustenie chcel zaslúžiť. Očakával, že otec bude karhajúci a svojho syna odmietne, keďže ten by ho predtým rád videl mŕtveho, keď si žiadal svoj diel dedičstva. Otcova obnovujúca milosť je zjavná v jeho skutkoch a nie v slovách (strateného syna neoslovuje). A syn nakoniec vyjadruje vyznanie, ukazuje pokánie vo svojom srdci a ochotu podrobiť sa autorite svojho otca.

Poučenie je jasné. Božia milosť vychádza oproti stratenému alebo zablúdenému veriacemu a očakáva pokánie. Božia milosť nehľadá ďalších sluhov, ale synov. Keď sme mohli prežiť a opakovane prežívať Božiu milosť, či by sme nemali rovnako konať aj my voči ostatným?

Niektorí povedia, že tieto podobenstvá hovoria

o odpustení bez odpykania. Nie je to hodné nič, že otcov prístup k svojim dvom strateným synom, chápaný vo svetle kultúry Stredného Východu za času Pána Ježiša, predstavuje Božie dielo, ktoré vykoná, aby zjavil milosť vo spasení? Milosť Ho stála veľmi veľa.

Podobenstvo začína tým, že otec rozdelil všetko medzi svojich dvoch synov; jeden syn ostal s ním, druhý odišiel. V Biblii ani v kultúre Stredného Východu nepoznáme precedens, žeby niekto dal alebo dostal dedičstvo (ako ten starší syn) ešte kým otec žil a bol zdravý. Je to nepekný pohľad na hodnotu, akú mal otec v očiach svojich synov, ktorí si priali, aby radšej už nežil a úplne ho zneuctili. Často berieme svoj hriech na ľahkú váhu, ako slabosť, ktorá sa dá obhájiť našou adamovskou prirodzenosťou, alebo ho pokladáme za malý, podľa miery hriechu, ktorú vidíme vo svete okolo nás. Keď hrešíme, okrádame Boha o to, čo Mu ako Stvoriteľovi patrí (Rim. 1:21, 3:23) - slávu a česť.

Otec preukazuje milosť už na začiatku, keď synovia poškodili svoj vzťah s ním, aj medzi sebou tým, že rozdeľuje svoj majetok. Preukazuje milosť obom synom, keď prichádzajú do jeho domu. Vážený muž na Strednom Východe by nikdy neušiel a očakávalo sa, že bude konať s rešpektom, ktorý prináležal jeho postaveniu. Ak by tak nekonal, zvykom bolo, že by svoj vzťah ukončil a nehľadal by prijatie späť (napr. kráľ Ahasver a Vasta v Ester 1). Otec ukázal, že očakával návrat svojho strateného syna a pred očami šokovanej spoločnosti zaujíma pokorný postoj a ponúka nezaslúžené privítanie, keď vidíme jeho náhlenie, jeho bozky a dary nehodnému synovi pred očami všetkých. Mladý muž so všetkými viditeľnými znakmi svojej hanby, prijíma najlepšie rúcho (pravdepodobne otcov odev), ktoré zakrýva všetku jeho hanbu a odieva ho do úcty. Prijíma pečatný prsteň ako prejav dôvery. Na jeho nohy sú obuté topánky, znak toho, že nie je sluha, ale syn. A nakoniec otec dal pripraviť teľa, nie iba kozu alebo ovcu, ale zviera, ktoré bolo dosť veľké, aby sa rozdelilo medzi spoločnosť, čo ukazuje prijatie syna medzi nich. Otcova obnovujúca milosť hovorí o príchode Krista na zem „opovrhnúc hanbou“ (Žid. 12:2), aktívnom hľadaní stratených, niesol našu hanbu, aby nám dal postavenie Božích detí. Aká neporovnateľná milosť!

A starší syn, rovnako ako farizei, ktorí počúvali toto podobenstvo, ostal stáť vonku a odmietol otcovu milosť voči bratovi. Jeho sťažnosti otcovi a jeho slová sú rovnako zneucťujúce ako bola žiadosť jeho mladšieho brata o dedičstvo, ale otec je ochotný niesť hanbu a ponúka mu rovnakú milosť ako mladšiemu synovi. Príbeh končí bez toho, aby sme vedeli, čo nakoniec starší syn urobil. To hovorí o otvorenej ponuke milosti vtedajším samospravodlivým vodcom.

V podobenstve o ovci, je radosť dvojnásobná - najprv pri jej nájdení a potom znovu, keď sa hľadajúci vrátil domov. Najťažšou časťou bolo asi niesť bezmocnú ovečku domov. Napriek tomu, začiatok aj koniec bol radostný. Ten, Ktorý teba a mňa našiel (Luk. 19:10), nás nesie radostne a iste do Svojho domovu - to je moc obnovujúcej milosti. Je dobré poznamenať, že pastier sa neuspokojil iba s nájdením ovce, ale musel ju tiež vrátiť do stáda. Práca pastiera je viac, ako iba hľadanie a zachraňovanie, zahŕňa dlhodobú starostlivosť a niekedy aj nápravu. Dobrý Pastier neuplatňuje prístup, že prežijú iba tie najsilnejšie. On má záľubu hľadať a „vyzdvihuje núdzneho z prachu; z hnoja vyvyšuje chudobného, aby mu dal sedieť s kniežatami, s kniežatami svojho ľudu.“ (Žalm 113:7-8). Kiežby dal Pán do miestnych zborov pastierov s takým srdcom plným obnovujúcej milosti!

POSILŇUJÚCA MILOSŤ

Mark Sweetnam

Milosť, ako krásne to znie. Ale milosť je viac, ako len krásny zvuk - je to vážna vec. Milosť je nevyhnutná pre našu záchranu, ale jej dôležitosť tu nekončí. Potrebujeme milosť k službe. A pretože služba nás často vovedie do ťažkých situácií a námahy, potrebujeme milosť, aby nás posilnila, uschopnila byť vernými, aj keď je to ťažké.

Timoteus nepochybne prechádzal ťažkým obdobím. Nedá sa čítať Pavlovu druhú epištolu adresovanú jemu bez toho, aby sme nemali súcit k tomuto mladému mužovi, ktorý bol Pánom postavený do veľmi ťažkých okolností. Možno bol Timoteus nesmelý, ale aj silná osobnosť by sa otriasla pod váhou jeho zodpovedností a okolností, za ktorých ich musel plniť. Pavel sa nesnažil zmenšovať rozsah týchto ťažkostí. Píše: „To vieš, že sa odvrátili odo mňa všetci, ktorí sú v Ázii“ (2. Tim. 1:15).

Pavel nenecháva Timotea dlho postávať pri tomto odpadnutí. Jedným z „ale ty“, ktoré sú charakteristické pre túto jeho epištolu, obracia jeho pozornosť od pádu iných k Timoteovej zodpovednosti. Najprv ho však vedie ku zdroju, ktorý ho k tomu posilní: „Ty teda, moje dieťa, mocnej v milosti, ktorá je v Kristu Ježišovi.“ (2. Tim. 2:1). „Mocnej“ znamená „buď posilnený“. Pavel nevyzýva Timotea, aby sa posilňoval sám zo seba, aby hľadal nejaký vnútorný zdroj odvahy pre ťažkosti, ktorým čelí. Naopak, upriamuje ho ku zdroju, ktorý má k dispozícií - a to, aby ho posilňoval sám Boh. Nie je to obyčajný zdroj. Posilnenie sa spája s Božou mocou v 1. kapitole: „duch moci“ (v. 7) a že On „má moc“ (v. 12). Do ťažkostí svojej služby sa má Timoteus posilniť Božou mocou, ktorá mu je daná skrze Svätého Ducha, a nie arzenálom pomoci od ľudí.

Timoteus má „mocnieť v milosti, ktorá je v Kristu Ježišovi“. Tento výraz môže hovoriť o milosti, ako o zdroji sily pre Timotea, skôr však hovorí o prostriedkoch, akými sa má Timoteus posilňovať - „v milosti, ktorá je v Kristu Ježišovi“. Božia sila je podávaná skrze Božiu milosť. Milosť nie je len akási statická Božia vlastnosť, milosť je Boh, ktorý koná, prichádza, aby naplnil potreby hriešnika, aj veriaceho. Je dynamická a zmocňujúca a nič iné nemohlo naplniť Timoteove potreby, alebo tie naše. A tú milosť možno nájsť, ako vždy, „v Kristu Ježišovi“.

Všetci v Ázii sa odvrátili od Pavla, odvrátia sa aj od Timotea. Keď bude plniť úlohy zverené mu touto epištolou, bude pri tom izolovaný a osamelý. Ale on nebol sám, tri Božie osoby spolu ho posilňovali - Duch moci (1:7), Boh, ktorý má moc (1:12) a Kristus Ježiš, v ktorom je zdroj posilňujúcej milosti pre neho. Iba táto moc mohla Timotea vystrojiť konať pravdu „verným ľuďom“ (2:2) a „znášať zlo“ (2:3).

Je nepravdepodobné, že by sme boli povolaní do služby Pánovi v takých kritických okolnostiach ako Timoteus. Ale svetlo svedectva, ktoré mal od Pavla, svieti storočiami až k nám a naša zodpovednosť nie je menšia ako bola jeho. Preto je aj naša potreba rovnako veľká. Rovnako veľký je aj zdroj Božej moci, ktorý sa rokmi nijako neminul a je stále k dispozícií pre Jeho veriacich. Kiežby sme vo svete chýb a zlého cítili moc Pavlovho „ale ty“, ktoré nás vyzýva byť inými a kiežby sme poznali, čo je to „mocnieť v milosti, ktorá je v Kristu Ježišovi“!

Veriaci, ktorým bol písaný list Židom, boli v iných okolnostiach ako Timoteus, ale v rovnako ťažkých. Boli pod veľkým nátlakom opustiť Krista a Jeho dokonanú obeť

a vrátiť sa späť do judaizmu, s jeho „mŕtvymi skutkami“ (Žid. 9:14) a stále sa opakujúcimi, no bezmocnými obeťami, ktoré „nemohli nikdy zdokonaliť tých, ktorí prichádzajú.“ (Žid. 10:1). V celej epištole jej autor zdôrazňuje nadradenosť Krista a kresťanstva s jeho lepšími vecami (7:19,22, 8:6, 9:23, 10:34, 11:16, 12:24).

Zanechať ich by bol krok naspäť (10:38,39). Naopak, pisateľ vyzýva čitateľov, aby pokračovali ďalej (6:1). Ostať stáť na mieste nebolo možno - iba pokračovať, alebo sa vrátiť späť - to boli možnosti, ktoré stáli pred čitateľmi. Aj my máme rovnaký výber - ostať stáť na mieste nie je možné.

Epištola Židom je epištola o pohybe - vpred a späť, dnu a von, nahor a nadol (ale najmä nahor). Ale v jej závere je zvláštny nehybný moment: „Rôznymi a cudzími učeniami sa nedajte točiť. Lebo je dobre, aby milosťou bolo upevňované srdce, nie pokrmami, ktoré neprospely tým, ktorí sa nimi zapodievali“ (Žid. 13:9). Hoci boli títo pútnici neustále na ceste do neba, mali mať svoje srdcia „upevnené“, „posilnené“ a nie unášané „rôznymi a cudzími učeniami“. Čeliac rôznym a cudzím učeniam, pisateľ si praje, aby srdcia jeho čitateľov boli upevnené v nepohnuteľnej nehybnosti - „upevnené milosťou, nie pokrmami“.

V tomto oddiele sa milosť spomína so zvláštnym dôrazom na 2. Timoteovu. Tam je milosť zdrojom sily pre boj. Tu je milosť bitevným poľom, teritóriom, ktoré treba brániť. Judaizmus, ktorý sa spomína v celej epištole Židom učil, že na to, aby bola zaistená Božia priazeň, bolo potrebné dodržiavať určité stravovacie obmedzenia, ktoré boli uložené v Starom Zákone (a tieto obmedzenia sa považovali ako dostatočné za všetko, čo požadoval Zákon). Dbať na takého učenie, by znamenalo opustiť podklad milosti a prejsť do vetrom zmietanej divočiny skutkov a zameniť tiché uistenia o čistom svedomí za neustálu neistotu spoliehania sa na vlastné nedostatočné snahy.

Byť takto zmietaný zanecháva veriaceho v neustálom stave zmätku - a nám sa to môže stať rovnako ľahko, ako vtedy veriacim zo Židov. Ľahko si z kresťanského života urobíme záležitosť dodržiavania nejakých pravidiel a odfajkávania si splnených povinností. Ak tak urobím, obetujeme svoj pokoj, svoju istotu a svoju silu. „Dobré veci“ v tomto verši znamenajú vznešené, krásne a drahé. Je to naozaj drahé, ak sú naše srdcia upevňované milosťou, a nie pokrmami.

„Kto tedy… sa bál slova Hospodinovho,… jeho sluhovia i jeho dobytok utiekli do domov. Ale kto nepriložil svojho srdca k slovu Hospodinovmu, zanechal svojich sluhov i svoj dobytok na poli.“ (2. Moj. 9:20-21)

Hromy, blesky a ľadovec. Najväčšia a najzničujúcejšia búrka aká kedy zasiahla Egypt mala zničiť krajinu. Ale Hospodin poslal varovanie ľuďom, aby sa mohli pred ňou zachrániť. Niektorí ho poslúchli, pripravili sa na to, čo malo prísť. Iní Božie varujúce slovo ignorovali a zahynuli. Dnes nás Boh varuje pred večným súdom, ale vo Svojej láske nám dal spôsob, ako mu uniknúť - Pána Ježiša Krista. Priprav sa na večnosť tak, že uveríš v Krista ako svojho Spasiteľa.

ÚŽASNÁ MILOSŤ

David Petterson

Po príchode, smrti a vzkriesení Krista, vhuplo do Nového Zákona slovo „milosť“ a stalo sa veľmi rozšíreným. Nie je to prekvapením, že „milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista“ (Jána 1:17). Milosť leží priamo v srdci evanjelia a napĺňa stránky listu Židom, kde Pavel vysvetľuje evanjelium a v liste Galaťanom, kde ho obhajuje. Aj Pavel, aj Peter ukončujú svoje listy milosťou, rovnako aj Ján v knihe Zjavenia. Evanjelium Lukáša, epištoly Jakoba a Júdu tiež obsahujú zmienky o téme milosti. Pisatelia Nového Zákona žasli nad Božou milosťou. V tejto úvahe sa pozrieme na dôvody prečo, no na začiatok uvediem iba tieto tri.

Po prvé, Božia milosť je unikátna svojím charakterom. Nie je nič ako ona. Najúžasnejšie požehnania sa ponúkajú tým najnehodnejším hriešnikom zdarma, a to je naozaj niečo úžasné. V rozhovore na tému výnimočnosti kresťanstva medzi náboženstvami, alebo čo dalo kresťanstvo ľudstvu, C. S. Lewis povedal: „To je jednoduché, predsa milosť.“ Náboženstvá tohto sveta zdôrazňujú cestu (častokrát veľmi náročnú), ako získať priazeň svojho boha alebo bohov. Ale Boh Biblie k nám prichádza úplne odlišným spôsobom - neohraničenou milosťou. On skutočne vykonal všetko, čo bolo potrebné pre hriešnikov ako sme my, aby sme sa mohli s Ním zmieriť v diele Jeho Syna, Ježiša Krista. „ospravedlňovaní súc darmo jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi“ (Rim. 3:24). Je to skutočné úžasná milosť!

Po druhé, Božia milosť je univerzálna. Nikto nie je vylúčený z tohto Božieho pozvania prijať Jeho milosť. Jeho pozvanie zaznelo priamo z pier Božieho Syna, ktorý povedal: „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16). Božia úžasná milosť je pre každého, bezohľadu na to, aký je hriešny.

Po tretie, a hoci je to pre nás dosť nepochopiteľné, Božia milosť nemá konca. Sme milosťou nielen spasení, ale milosťou aj žijeme. Každý deň žijeme v ríši Božej nekončiacej milosti. John Newton vo svojej známej piesni napísal: „Hoc mnohý boj i nástraha na mojej púti - vpred mňa milosť vedie predrahá v ten krásny, večný svet.“ A keď raz prídeme domov, Boh zjaví „nesmierne bohatstvo svojej milosti dobrotou na nás v Kristu Ježišovi (Efež. 2:7). Božia úžasná milosť nás nikdy neprestane udivovať!

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

Matthew Cain

PREČO ZOMREL PÁN JEŽIŠ?

Táto otázka je životne dôležitá, pretože tvoja večnosť závisí na tvojej odpovedi na ňu. Vieš prečo zomrel? Ak nie, tento článok ti to povie.

HRIECH PRINÁŠA SMRŤ

V Božom Slove, v Biblii, sa dozvedáme, že smrť prišla do sveta v dôsledku hriechu. „Preto jako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak

prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim. 15:12). „Lebo odplatou za hriech je smrť“ (Rim. 6:23). Ty a ja zomierame, pretože sme hriešnici: „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23).

PÁN JEŽIŠ ZOMREL ZA NÁS

Či zomrel, pretože zhrešil? Nie. Čítajte toto Božie Slovo: „… hriechu v ňom niet“ (1. Jána 3:5), „… neučinil hriechu“ (1. Pet. 2:22), „… nepoznal hriechu“ (2. Kor. 5:21). Preto nemala smrť na Neho nijaký nárok, ale nech je za to požehnané Jeho meno, že „dal sám seba za naše hriechy“ (Gal. 1:4). Bola to láska voči mne a tebe, ktorá priviedla Pána Ježiša k tomu, aby zostúpil z neba a zomrel na golgotskom kríži. Bola to láska voči nám, ktorá Ho držala na tom hanebnom kríži, až pokým nedokončil dielo vykúpenia na slávu Boha.

Svätý, spravodlivý Boh nemôže nechať hriech bez trestu. Na kríži niesol Pán Ježiš Boží trest za hriechy na našom mieste a teraz Boh nenúka hriešnikovi iba odpustenie, ale aj ospravedlnenie, tým, ktorí uveria v Ježiša Krista. On je „spravedlivý a ospravedlňujúci toho, kto je z viery Ježišovej“ (Rim. 3:26). Boh ukázal svoj súhlas s týmto dielom tak, že vzkriesil Pána Ježiša z mŕtvych a posadil Ho po Svojej pravej ruke v nebesiach (Mar. 16:19).

PÁN JEŽIŠ JE TÁ CESTA

Nie je žiadna iná cesta, ako by mohol byť hriešnik spasený, iba skrze zmierenie v smrti Pána Ježiša. „Ja som cesta, pravda a život, nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa“ (Jána 14:6). „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení“ (Skut. 4:12).

Prečo Pán Ježiš zomrel? Už si si niekedy uvedomil, že to boli tvoje hriechy, ktoré spôsobili Jeho smrť na kríži? Už si pocítil potrebu mať Ho ako svojho osobného Spasiteľa? Keď teraz čítaš tento krátky článok, On sa pozerá na teba z neba a číta tvoje myšlienky a úmysly tvojho srdca. Pozná tvoj postoj voči tvojim hriechom, ako aj tvoj postoj voči Nemu, ktorý chce byť aj tvojím Spasiteľom.

OBRÁŤ SA K NEMU DNES

Napriek tomu, že ťa nepoznám, Boh ťa pozná dokonale. Dôrazne ťa prosím, neodlož tento časopis nabok bez toho, aby si si túto dôležitú otázku vyriešil a prijal Pána Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa. Keď spoznáš závažnosť svojho hriešneho stavu pred Bohom, nebudeš mať pokoj vo svojom svedomí, kým neuveríš v Spasiteľa hriešnikov. Boh učinil „pokoj skrze krv jeho kríža“ (Kol. 1:20). Sme „smierení s Bohom skrze smrť jeho Syna“ (Rim. 5:10).

Ak v Neho neuveríš ako vo svojho Spasiteľa, stretneš sa s Ním vo večnosti ako so svojím Sudcom. Pretože Boh „ustanovil deň, v ktorý bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Skut. 17:31).

Prečo sa k Nemu neutečieš ešte dnes pre svoju záchranu, kým je ešte čas? „Tedy za Krista posolstvujeme, jako čo by sám Bôh napomínal skrze nás, prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom!“ (2. Kor. 5:20).

ISSN 1451 1991

„Na počiatku... Boh."(1. Moj. 1:1)

Ku koncu svojho života napísal renomovaný ateista profesor Anthony Flew: „Sledoval som dôkazy, kam ma viedli. A priviedli ma k tomu, aby som prijal existenciu samostatnej, nemennej, nehmotnej, všemohúcej a vševedúcej Bytosti" (z jeho knihy „Boh existuje"). Jednoznačne opisuje biblického Boha a svoj záver nazýva výsledkom „životnej púte zdôvodňovania". Logika nám potvrdzuje skutočnosť, že Boh je a že zjavil Sám seba v osobe Svojho Syna.

ISSN 1451-1991
9 771451 199001

www.slovo pravdy.com